

[Indenrigsministeren]

steriers almindelige planlægning, også ud fra den tankegang, som flere ordførere har været inde på, at det er nødvendigt, at de folk, som beskæftiger sig med tingene til daglig i kommunerne, også er dem, der tager sig af tingene, hvis der skulle opstå en katastrofe- eller krigssituation. Jeg kan derfor oprigtig talt ikke rigtig forstå, hvordan sådan noget som det, hr. Henning Rasmussen talte om, skulle foregå, og jeg tror heller ikke, det ville være særlig hensigtsmæssigt. Jeg synes, det må være alt nok, at man siger, at hermed har kommunerne og samtlige ministerier denne forpligtelse til inden for samtlige sektorer at tage denne planlægning med i overvejelserne; ministerierne skal altså planlægge for det civile beredskab inden for hver deres sektor. Det synes jeg bestemt er i høj grad en straming af det, vi kender i dag.

Jeg synes heller ikke, det var helt fair at sige, at der er tale om, at dette har taget for lang tid. Hr. Henning Rasmussen ved bedre end nogen anden herinde, at disse ting baserer sig på det udvalgsarbejde, som i øvrigt blev startet i hr. Henning Rasmussens tid. Han vil også vide, at vi ufortøvet har arbejdet videre på det grundlag, og at det bl.a. er på det grundlag, dette lovforslag er blevet til, ligesom det også var på det grundlag, vi lavede civilforsvarsforliget i sommer. Jeg synes derfor ikke, det er helt fair at sige, at det tager for lang tid, for hr. Henning Rasmussen ved godt, at hvis tingene skal laves ordentligt, tager det sin tid, men der er da ingen, der ønsker på nogen måde at trække noget ud, og jeg tror også, hr. Henning Rasmussen vil give mig ret i, at det har der ikke været tale om her.

Jeg synes oprigtig talt, at dette lovforslag er en væsentlig forbedring, idet vi hermed præciserer, hvilke forpligtelser der hviler på kommunerne og amtskommunerne, og at det princip gælder, at de, der sidder og arbejder med tingene lokalt til daglig, også er dem, der skal tage sig af tingene i en krigs- eller katastrofesituation ud fra den ganske enkle tankegang, at opstår der en sådan krigs- eller kaossituation, kunne man nemt forestille sig, at en kommunal administration, som ikke var, om jeg så må sige, gearret til det kommunale arbejde, blev forvirret og ikke rigtig vidste, hvad man skulle gribe til. Her giver vi dem en forpligtelse, som vil være en naturlig videreførelse i det tilfælde, at der opstår en

situation, som ingen af os overhovedet kan forestille os eller i dag planlægge for, men vi kan gøre os umage med at berede administrationen af det. Det er meget vigtigt, at de folk, der skal arbejde med disse ting, ikke bliver grebet af panik i situationen, men i det daglige arbejde har forberedt, hvad man vil gøre, hvis der skulle ske et eller andet.

Til hr. Tommy Dinesen skal jeg sige, at udvalgsarbejdet for regions- og landsdelsniveauet foregår ikke til ministerens almindelige opbyggelse – det vil det dog formentlig også gøre – men for at vi kan få bundet systemet sammen, sådan at det kommer til at virke som en handlingsdygtig enhed den dag, katastrofen måtte ske.

Jeg er helt enig med hr. Tommy Dinesen i, at en decentralisering er nødvendig, men jeg mener ganske bestemt også, at dette lovforslag i meget høj grad er udtryk for en decentralisering, idet det giver kommunerne en forpligtelse på dette område, ligesom kommunerne på mange andre områder siden kommunalreformen har fået en hel række forpligtelser og er blevet pålagt en række opgaver.

Så har der været stillet nogle spørgsmål med hensyn til borgmesterens kompetence. Må jeg sige om det, at det kan jo ikke nytte noget, at man i en krigs- eller katastrofesituation ikke har et menneske, som repræsenterer den lokale administration, og som vil være i stand til at træffe nogle beslutninger på, om jeg så må sige, kommunens eller befolkningens vegne. Vi kan jo komme i en situation, hvor det ikke vil være muligt at indkalde kommunalbestyrelsen eller økonomiudvalget, men hvor vi bliver nødt til at sige, at den beslutning, borgmesteren træffer, er en beslutning, som må have gyldighed. Det kan ikke nytte noget, at man forestiller sig, at vi alle sammen som borgere i en kommune skal rende sammen og diskutere den situation, som er opstået. Det er en form for misforstået demokrati. Hvis vi står i en overhængende katastrofesituation, må der være nogle, der har en forpligtelse til at træffe nogle beslutninger, og det er præcis det, der bliver fastslået i lovforslaget her. Der er ingen af os, der håber, at den situation nogen sinde opstår, men hvis vi ikke har taget højde for den, inden den opstår, bliver vi grebet af panik den dag, der sker et eller andet. Det er